

POSTKORT FRA CAMBRILS.

Efteråret 2013. Vi ser tilbage på en fantastisk sommer på Drøselbjerg. Sol, sommer og daglige havbade. Det må vi sædvanen tro prøve at forlænge, ved at flytte bopælen et par tusind kilometer længere sydpå.

”Det lille hjem” er checket, pakket og klar til afgang mandag den 26. august fra morgenstunden. Vores søde naboer Bodil og Hermod er ”tidligt oppe”, og ønsker os en god tur.

Målet for de behagelige temperaturer er Spaniens Middelhavskyst, men i modsætning til tidligere ture, bliver det i adstadigt pensionisttempo.

Ingen dagture over 500 km. Så når vi også at få sjælen med, og gode indtryk fra ophold undervejs.

Det bliver til to overnatninger i Tyskland, inden vi triller ind i Luxembourg, og – når vi nu er der alligevel – tanker billig diesel, i det for

velhavere ”lukrative skatteparadis”. Det er vi nu ikke. Men de små fordele, lader vi nu ikke gå vores næse forbi.

Fra Luxembourg sættes kursen mod SV uden om betalingsvejene i Frankrig.

En hyggelig tur gennem Bourgognes vinområder, hvor vi på store strækninger følger ”flodturisternes” sejlruiter, der ligger som et tæt netværk i hele området.

Lidt syd for Clermont Ferrand er vi på motorvej igen. A75, strækker sig sydover til Middelhavet. Relativ nyanlagt, fire spor og så er den betalingsfri.

For at overholde vores 500 km. henlægges overnatningen til byen St. Flour, et lille ferieparadis i *Le Massif Central* i 1.000 meters højde.

På denne årstid er ingen problemer med nattefrost, sne og lukkede veje. Det kan der til gengæld være, når vi lægger vejen forbi i forårmånederne. Men det er jo en helt anden historie.

Når vi har god tid, og det har vi jo på denne tur, må vi lige forbi Eifels gamle jernbanebro, *Viaduc de Garabit*, der ligger ganske få kilometer syd for St. Flour.

Men vi har ikke helt taget vejrliget i ed i disse højder.

”Morgenvækning” og afgang fra pladsen, var lige en kende for tidligt.

Morgentågen havde endnu ikke sluppet sit tag i de lavtliggende områder.

Så ”fotografen” måtte nøjes med et noget diffust billede af et meget smukt bygningsværk.

Midelhavet lokker forude!

A75 tilbagelægges som ren ”paradekørsel”.

Og vi finder overnatning med fødder og forhjul tæt på et af delmålene på turen.

Inden natteroen sænker sig over ”parcellen”, har vi dog sikret os hos de lokalkendte, at tidevandet ikke giver ubehagelige overraskelser i løbet af natten!

Lørdag den 31. august ”kravler” vi over Pyrenæerne, runder Barcelona midt på formiddagen, og kan ved middagstid sikres os en plads i anden række til Midelhavet på ”Camping Joan” i Cambrils.

Og her har vi besluttet at slå os ned indtil videre, og holde "badeferie" sammen med en "blandet buket af det grå guld" fra det ørige Europa.

Vi har tit brugt Cambrils som hurtigt stop på turen længere sydover.

Campingpladsen ligger lidt udenfor byen, men er let tilgængelig på cykel ad en smuk strandpromenade, der heldigvis ikke er ødelagt af hotelbyggeri i mange etager.

Og så er caffèbordene inden for rækkevidde i passende mængder!

Herfra de kærligste hilsener til alle fra
Lissie og Torsten.

POSTKORT 2, FRA CAMBRILS.

Som vi lovede i det første postkort, ripper vi os ikke ud af flækken på denne tur. Så postadressen er stadig ”Canping Joan” i Cambrils her på den Spanske Middelhavskyst.

Det betyder nu ikke, at oplevelser er ”en by i Rusland”.

Når sol og saltvand har garvet de gamle kroppe til ukendelighed, napper vi en tur til fiskerihavnen, der altid er god for lidt underholdning sidst på dagen, når bådene ankommer, fiskene sorteres og landes til det lokale auktionshus.

Og her er ingen sure miner over turisternes ind imellem noget nærgående kameraer.

Det har de tilsyneladende vænnet sig til, og betragter det som en del af gamet.

Og selv om fangsten gøres klar til salg om bord, så er der ingen salg over kajen. Det gider de tilsyneladende ikke at beskæftige sig med, selv om muligheden med garanti er til stede.

Så når vi spiser fisk – og det gør vi efterhånden ret tit – må vi pænt henvende os i fiskeafdelingen i det lokale supermarked, tage et nummer, og så vente til det bliver vores tur i køen. Og den kan godt være lang!

Om fiskeri er et familieføretagende, skal vi lade være usagt. Men der er ingen tvivl

om, at alle deltager i arbejdet, så længe man har kræfter og overskud i behold.

Bliver det lokale lidt for småt, så er der også råd for det. Storbyen Barcelona er inden for rækkevidde til en dagtur med tog. Togtransport i Spanien er en billig fornøjelse. Og for os gamle DSB-ansatte er det rigtig sjovt, for vi kører til halv pris, på stort set alle Europas jernbaner. Og fruene selvfølgelig også! Man skal blot huske at forny sit FIP-kort, hvert år. Så er den hjemme. Og det er der vel ingen, der kan blive misundelig over. Vi havde trods alt en beskedent tjenestemandsløn i mange år!!!

Når vi kommer til Barcelona, er Gaudis sidste og mest ambitiøse værk, La Sagrada Familia, et must. Vi har fulgt byggeriet siden starten af 1980'erne, dengang kun tårnene var opført, og resten af området var en stor byggetomt. Dengang var der fri adgang til byggeriet, men nu hvor byggeriet er næsten afsluttet, er der kun adgang mod betaling. At det er et af Spaniens mest besøgte turistmål vidner ventetiden i køen om. En stiv klokke time tog det på en torsdag, at blive sluset igennem, selv med 10 billetluger bemandet.

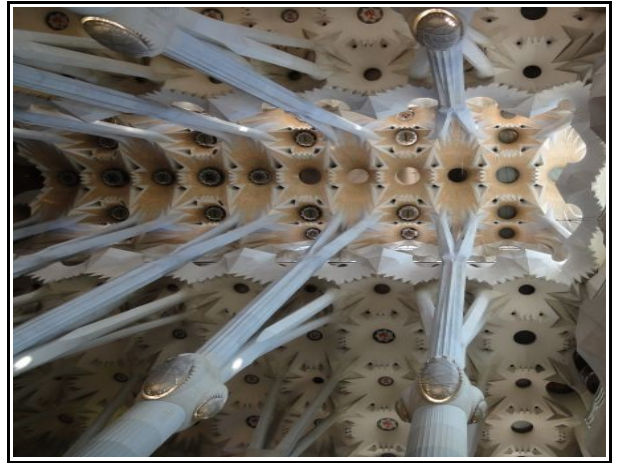
Udvendig arbejder man stadig på de sidste detaljer. Men kirken blev indviet i 2010 som katedral af den "gamle pave". Ham prøjseren, der forlod stillingen i utide!

Indvendig bliver man overvældet over den fantasifuldhed og dristighed, der møder en.

Byggeriet er trods alt påbegyndt i sidste halvdel af 1800-tallet, hvor man bestemt ikke havde adgang til autocad og nutidige højtydende EDB-programmer. Alle konstruktioner er efterberegnet af nutidige ingeniører – og de passer! Det ligner et eventyrslot mere end en kirke. Et festfyrværkeri af krummelurer, fantasibloster og mærkværdige indfald.

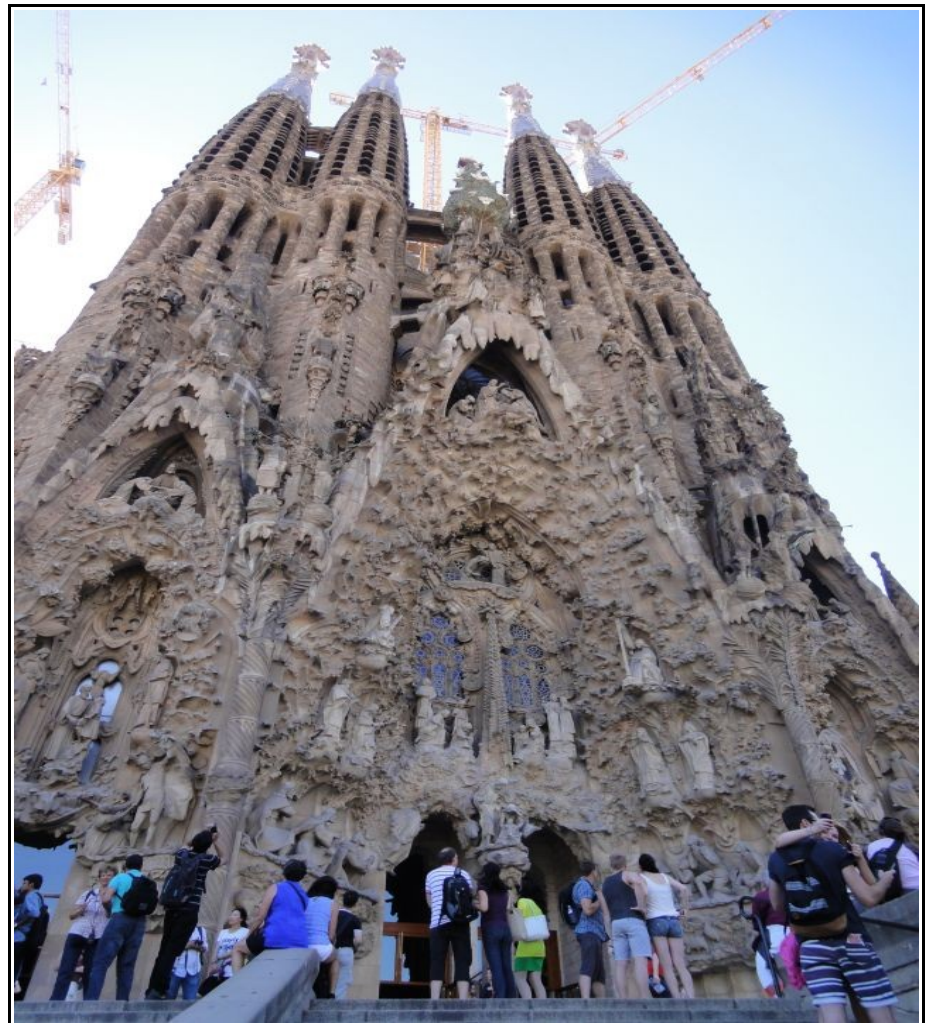

Da Gaudi blev dræbt af en sporvogn i 1926, var kirken langt fra færdig. Og som den improvisator han var, efterlod han ingen detaljeret plan for kirken. Kun visionære skitser. Så eftertiden havde virkelig en opgave, at omsætte en så genial mands visioner til virkelighed. Vi syntes det er lykkedes.

Gaudi nåede selv kun at fuldføre østfacaden udvendig, og man må sige, at den har været en udfordring for datidens klerikale koryfæer på parnasset.

Den har næppe været fællesnævner for en god katolsk katedral anno 1880!

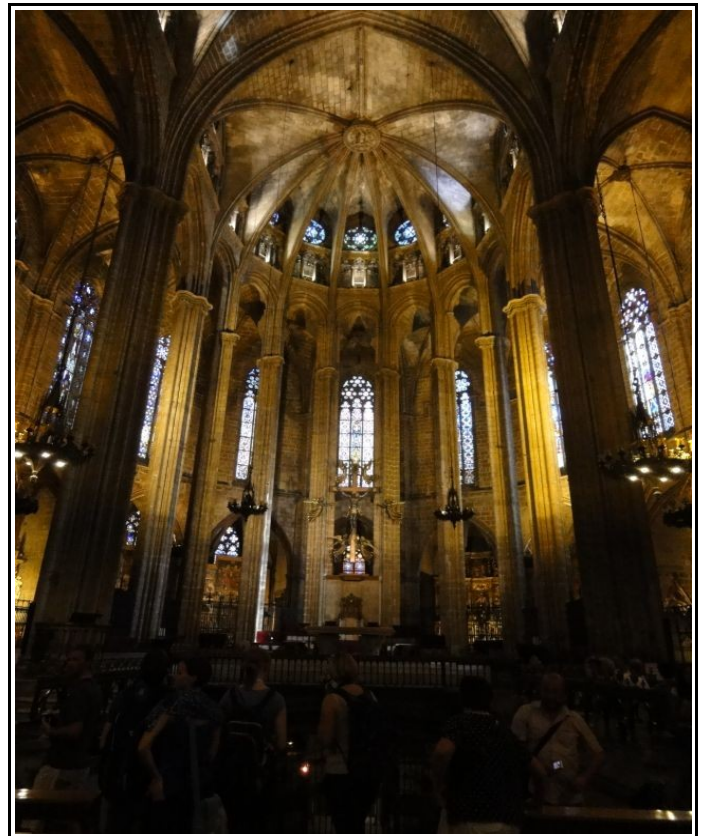
Og hvordan ser så sådan en ud?

Barcelonas gamle katedral, ligger som så mange andre kirker klemmt inde i den gamle bydel. Byggeriet blev påbegyndt i 1298, og varede 150. Så hvad angår byggetiden, er der en vis sammenligning.

Jo, og så lige stilladser og kraner. Men så hører enhver sammenligning vist også op.

Vel er den smuk, og de kunne bestemt også noget dengang.

Men Gaudis geniale univers når de trods alt ikke.

Tiden går hurtigt i Barcelona, og toget venter trods alt ikke på pensionerede DSB-ansatte.

Men en tur langs havnepromenaden og et hurtigt kig til Columbussøjlen, kan trods alt presses ind i køreplanen.

Den står for enden af Ramblaen, som vi normalt holder i pæn afstand af, da den minder om Strøget i København blot x 10!

Vi fik vist ikke fortalt, at vi også var forbi Place de Catalunya. Barcelonas hjerte og knudepunkt. Og er der gang i byen, så er det der det sker. Og det var der minsandten. FC Barcelone skal møde AJAX Amsterdam på Camp Nou senere i aften i en Champions Lique-kamp. Og det fejrede gæsternes fans tæt overvåget af det lokale politi. Skrig, skral og bægerklang manglede bestemt ikke, og cafestolene måtte også en tur i luften.

Vi landede på campingpladsen senere på aftenen, og da var stillingen 1 – 0 til hjemmeholdet.

Det var nogenlunde tåleligt for herboende Hollændere. Men da resultatet endte med en røvfuld på 4 – 0, listede de lige så stille til køjs uden yderligere festligholdelse af det resultat. Og det er der vel ikke noget at sige til.

Det må være nok for denne gang. Så meget sker der trods alt ikke her.

Skulle nogen få lyst til at sende en hilsen, Er brevkassen åben døgnet rundt. Og hvem kunne ikke tænke sig at bruge så smuk en ”kasse”!!

Mange kærlige hilsener.

Lissie & Torsten.

POSTKORT 3, FRA CAMBRILS.

”Morgenstund har guld i mund”, og hvis vi ellers kommer op i ordentlig tid, er det en af de små oplevelser vi nyder, enten ved et kik fra dobbeltsengen, eller som baggrund til vores morgenkomple`.

Vender vi næsen modsat vej, pumper cyklerne, og maser op ad bakke en times tid, er baglandet anstrengelserne værd. Og så har man jo den fordel, at hjemturen er ned ad bakke og ofte i medvind!

Ellers er der ikke så megen fart over feltet.

Man kan vel ikke ligefrem sige, ”at vi tromler derudaf”.

Selv om inspirationen ind imellem er lige ved hånden!

Bliver strandlivet lidt for ensformigt, har vi stadig **Barcelona** inden for rækkevidde. Så hvorfor ikke en storbytur mere. Barcelona kan nu engang ikke gøres på en enkelt dag.

Så vi må endnu engang tidligt op. Toget kører allerede 10.05 fra Cambrils!!

Vi er stadig lidt optaget af **Gaudi**. Så selvom vi har været der tidligere, er der dømt frokosttur i **Parc Güell**, et 20 ha stort område i den nordlige bydel, hvor

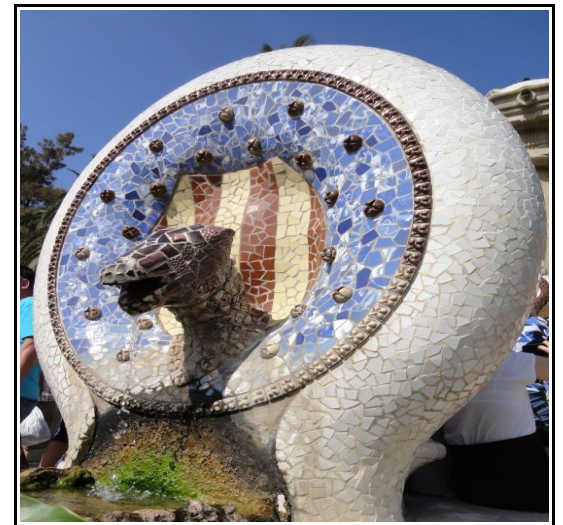

Gaudi havde store planer, der desværre kulsejlede inden de var afsluttet. I dag en meget besøgt oase, hvor man stadig fornemmer Gaudis geniale eller vanvittige univers.

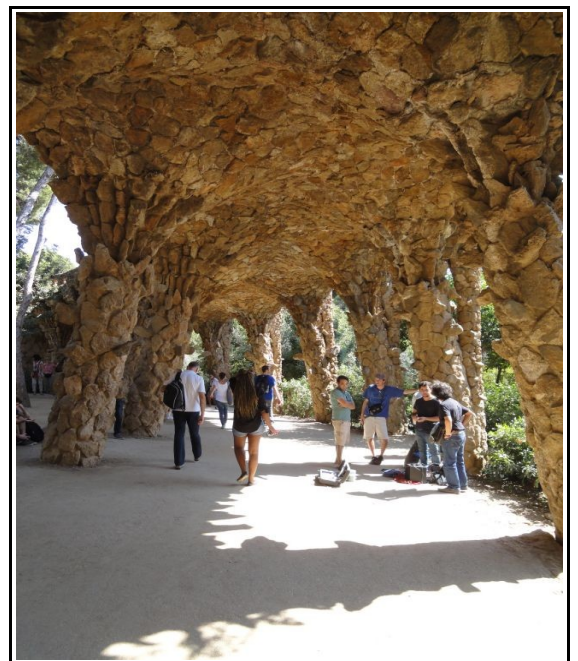
De to huse, der flankerer indgangen, kan vel ikke ligefrem siges at udtrykke den gængse byggestil anno 1910.

Vanvittige former, glas og keramik er virkemidlerne.

Og hvis ellers man kan komme til for de øvrige gæster, er salamanderen et yndet motiv, det kun er muligt at forevige alene, hvis man kommer efter lukketid!

Og på Plazaen er trængslen også til at få øje på.

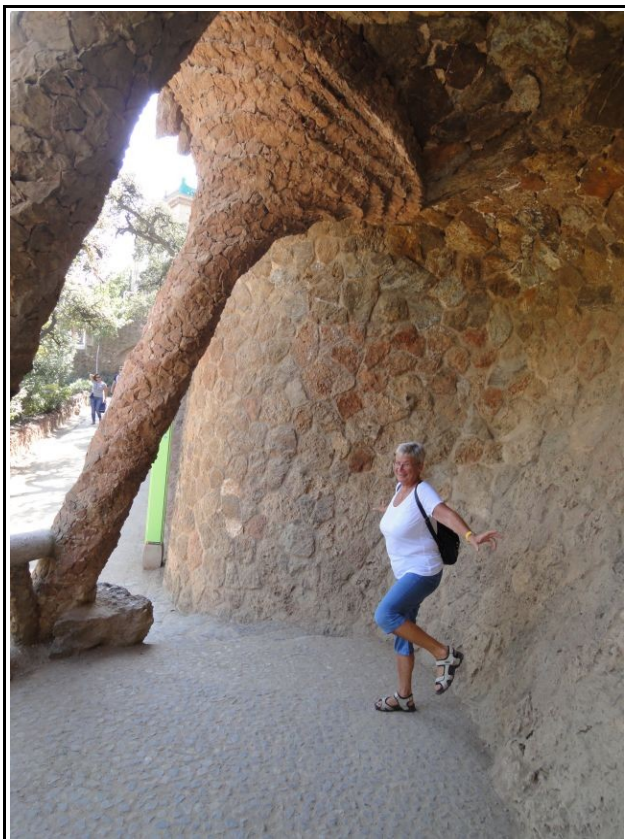

Og man kan ikke ligefrem påstå, at Gaudis univers var retvinklet.

Men det danner ofte baggrund for vis form for selvpromovering. Og her er det sjovt nok endnu engang pigerne, der er nemmest at lokke på den galaj!

Og at konkurrencen er til at få øje på, viser næste billede med al tydelighed, da "fruen" også forsøger sig i balancens svære kunst!!

Men, men! Det lykkes da sådan nogenlunde til husbehov. Og så er resten af eftermiddagen og aftensmaden trods alt reddet.

Vi dykker ned i metroen igen, og kører ind til centrum. Vi må en tur på **Montjuïc-Bjerget**, endnu en af Barcelonas grønne oaser, hvor man i 1992 afviklede Olympiske lege. Resultaterne fra dengang er forsvundet i glemselens tåge. Men mange husker stadig kendingssangen "Barcelona" formidabelt udført af **Freddie Mercury** og operasopranen **Mentserrat Caballé**.

Den smukkeste bygning i området er ubetinget **Palau sant Jordin**, tegnet af den japanske arkitekt **Isozaki** i forbindelse med legene.

Efter en pæn travetur er vi fremme ved kabelbanen fra udsigtspunktet **Miramar** til havneområdet.

Vil man med ned, må man i forhold til distancen betale en lidt høj kilometerpris. Og det må vi så. Til gengæld er udsigten helt formidabel.

Og er man tilstrækkelig nysgerrig, kan man såmænd også nå at følge med i krydstogtturisternes driverliv ved

kanten eller i vandet i de opvarmede pool-områder! I midten af firserne tog vi turen sammen med børnene. Dengang var det handelsskibe med åbne luger og hårdtarbejdende havnearbejdere vi havde udsigt til.

Men det er også her gået som mange andre steder. Lossebomme og vareudskibning har måtte vige pladsen for den maritime masseturisme.

Den eneste fællesnævner er muligvis, at man stadig har lige meget sved på panden, når middagssolen bager fra en skyfri himmel.

En ”lettere arbejdsmiddag” bliver det også til inden toget triller sydover igen, men vi vil hellere glæde vores familie og venner med lidt smukt at skue.

Så derfor en

armløs Venus, som vi i billedbehandlingsprogrammet har gjort tilpas slank! Og en fin lille loftsrosette af Gaudi.

Kærlig hilsen

Lissie & Torsten.

